

da jo en Del af de Bevillinger, som gives til Børnesagen, ydes gennem Kultusministeriet. Jeg vil meget henstille til den højtærede Justitsminister og Kultusminister at gøre alt for, at der ikke rundt omkring paa vore Børnehjem og overhovedet knyttet til den offentlige Børneforsorg findes Mænd og Kvinder, mod hvem der kan rettes den Anke, at de have gjort sig skyldige i Uredelighed. Børn, der ere anbragte paa Børnehjem eller Opdragelsesinstitutter, maa have den mest ubetingede Tillid til de Personer, der staa som Ledere af disse Anstalter, og det kan ikke siges at være Tilfældet nu. Atter i Aar finder jeg Anledning til at spørge, om det dog ikke var muligt, at Rigsdagen kunde faa Regnskaberne fra Kristelig Forening til vildfarne Børns Frelse i Hænde. Vi yde til denne Forening et meget betydeligt Tilskud, der løber op i flere Gange ti Tusinde Kroner. Vi maa forlange Klarhed over, om disse Midler nu ogsaa blive anvendte paa rette Maade. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at godtgøre, at enkelte af de Personer, der have været knyttede til Ledelsen af den nævnte Forenings Foretagender, have været meget uheldige, ligefrem forbryderiske Elementer. Og ikke alene jeg har paa staaet og haft Lejlighed til at klarlægge det, men Overværgeraadet, saavel Overinspektøren som de enkelte Medlemmer, ved, at Forhold, der have knyttet sig til Forvaltningen af Midler vedrørende Kristelig Forening til vildfarne Børns Frelse og enkelte af dens Afdelinger, have været saadanne, at de paa det alvorligste maatte misbilliges. Jeg skal i saa Henseende anføre, at den københavnske Værgeraadets forenings Bestyrelse enstemmigt har udtalt sin Dom om disse Forhold ved at rette en Henvendelse til Københavns Borgerrepræsentation om, at det maatte blive betydet Fru Sira Lind, at hun skulde udtræde af Foreningen paa Grund af de mange forskellige Transaktioner, i hvilke denne Dame, der i sin Tid var knyttet meget intimt til Kristelig Forening, har gjort sig skyldig.

Jeg skal ligeledes bede den højtærede Justitsminister foranledige en virkelig grundig Undersøgelse af Forholdene paa Opdragelsesanstalten Bøgildgaard. Saa vidt jeg ved, koster enhver Drengs Ophold dér ca. 1,000 Kr. om Aaret. Det er et meget betydeligt Beløb for det offentlige at anvende til en 14—15—16 Aars Dreng. Jeg skulde tro, at vi i det hele give alt for mange Penge ud til vore Opdragelsesanstalter i Forhold til den Nytté, vi have af

dem. Bøgildgaards Administration har vist aldrig været saa dyr, som den er i Øjeblikket. Den har heller aldrig været saa slet, der har aldrig været saa megen Mistillid til den, som der har været i de sidste Aar. Jeg har flere Gange fremdraget Forholdene paa Bøgildgaard. Jeg har gjort opmærksom paa, at Forstanderen er en meget voldsom, til Tider ubehersket Mand, der slaar løs paa den grusomste Maade paa dem, han faar med at gøre. Jeg har oplyst, at der ude paa Ebberødgaard findes en aandssvag ung Mand — nu er han vel 18 Aar gammel —, som har været paa Bøgildgaard saavel under Møller og Bojsen som under Mollerup. Under de to første blev han skikkelig behandlet, under den sidste blev denne aandssvage Dreng ofte pryglet paa den forfærdeligste Maade. Han har til Stads-læge Hoff, som sammen med mig var ude paa Ebberødgaard, udtalt, at han ved en bestemt Lejlighed blev fastbundet til en Bænk og tildelt 25 Slag Rotting paa det blottede Legeme. Nu kan Forstanderen eller kunde paa det Tidspunkt sige: Jeg har ikke overskredet mit Reglement, jeg har Lov til at tildele et Barn 25 Slag Rotting. Det havde han desværre, men det kommer jo dog ogsaa an paa den Voldsomhed, der lægges i Slagene. Jeg er nu af den Opfattelse, at det er ganske utilbørligt at tildele Rottingslag, og at man burde komme bort fra dette Straffe-regulativ; men optræder en Mand, som er knyttet til en Anstalt, saa ubesindigt og voldsomt overfor en stakkels aandssvag, mener jeg, man bør gøre kort Proces, saa maa den Mand gaa. Jeg nævnede før, at hver Dreng paa Bøgildgaard koster det offentlige omkring 1,000 Kr., men det er jo ikke alt. Adskillige Drengé ere under deres Ophold paa Bøgildgaard løbne derfra og have gjort sig skyldige i Brandstiftelser og Tyveri, og som Motiv have de angivet, at de hellere vilde være i Forbedringshuset end paa Bøgildgaard. Her kommer jeg til det, som er Kærnepunktet i denne Sag. Det maa ikke være saadan, at en Dreng foretrækker Forbedringshuset for Opdragelsesanstalten. Hvis en Opdragelsesanstalt er saa slet eller Opholdet i den saa haardt, at Drengene foretrække Forbedringshuset, er det et Tegn paa, at den Forstander, der har Ledelsen i sin Haand, er en daarlig Mand, der ikke kan vinde Børnenes Tillid. Det drejer sig her om fattige Drengé. Jeg kunde ønske, at det ikke drejede sig om saadanne, men om Drengé af Overklassen, thi saa er jeg sik-